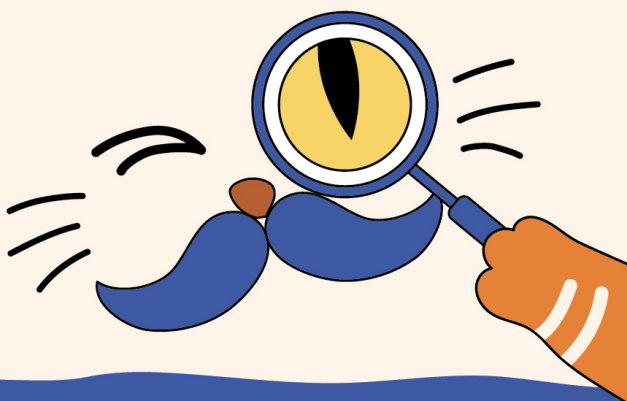

O₂

แผนที่ ค้นหา พรสวรรค์

(ฉบับเก่งได้ในแบบของตัวเอง)

天才性が見つかる 才能の地図

หนังสือที่จะมาเปลี่ยนความเชื่อของคุณที่มีต่อพรสวรรค์
ที่คนไม่เก่งก็อาจค้นพบความสามารถที่เปลี่ยนชีวิตได้
อย่าค้นหาพรสวรรค์ผิดที่ เพราะค้นหาที่นี้ก็ไม่ใช่!

แผนที่ค้นหาพรสวรรค์

คำถาม 1 ทำไมถึงห้ามค้นหาพรสวรรค์ด้วย
"ความชอบ" หรือ "ความถนัด"

ทะเลทรายแห่งความชอบและความถนัด หน้า 23

คำถาม 2 ทำไมถึงไม่มีความสามารถใด
ที่ขาดไม่ได้ในการประสบความสำเร็จ

ป่าแห่งความสำเร็จในชีวิต หน้า 53

คำถาม 3 ทำไมชีวิตถึงไม่ได้ถูกกำหนดด้วย
"ชาติกำเนิด"

ประกาศรณรงค์ส่งอนาคต หน้า 85

คำตอบ 3 ใช้ความสามารถพิเศษ
ให้เป็นประโยชน์

สนามประลองความสามารถพิเศษ หน้า 186

คำตอบ 2 กำหนดวิธีต่อสู้

ทุ่งหญ้าแห่งทักษะการต่อสู้ หน้า 147

คำตอบ 1 กฎสามข้อที่เป็นตัวกำหนด
"พรสวรรค์"

หมู่บ้านเอนเอียง หน้า 117

ค้นหาจากข้อสงสัย

พรสวรรค์

"ความชอบ"
จะกลายเป็นพรสวรรค์ได้ไหม

>>> หน้า 24

ควรทำตาม "ความชอบ" ให้ถึงที่สุด
จริงไหม

>>> หน้า 27

พรสวรรค์คือสิ่งที่จะปรากฏขึ้นเอง
โดยไม่รู้ตัวจริงหรือ

>>> หน้า 29

สิ่งที่ถนัดจะกลายเป็น
พรสวรรค์ได้ไหม

>>> หน้า 33

ควรทำตามสิ่งที่ถนัดให้ถึงที่สุด
จริงไหม

>>> หน้า 36

เรื่องที่ไม่ถนัดจะไม่เป็นประโยชน์
จริงหรือ

>>> หน้า 41

ความสำเร็จ

IQ สูงคือสิ่งที่ขาดไม่ได้
ในการประสบความสำเร็จจริงไหม

>>> หน้า 54

เกิดมารวยดีกว่าจริงไหม

>>> หน้า 59

ความมั่นใจในตัวเองกับการคิดบวก
คือสิ่งจำเป็นจริงไหม

>>> หน้า 61, 64

จำเป็นต้องมี "ความสามารถในการ
ทำอะไรให้ตลอดรอดฝั่งโดยไม่ล้มเลิก"
จริงไหม

>>> หน้า 67

การฝึกฝนจะทำให้พรสวรรค์แบ่งบาน
จริงไหม

>>> หน้า 72

ความสามารถที่จำเป็นต้องมี
เพื่อที่จะประสบความสำเร็จคืออะไร

>>> หน้า 79

ชาติกำเนิด

ชีวิตถูกกำหนดด้วยพันธุกรรม
จริงไหม

>>> หน้า 86

อัตราพันธุกรรม
เป็นตัวเลขตายตัวหรือเปล่า

>>> หน้า 89

ความพยายามไม่มีค่าเท่าพันธุกรรม
จริงไหม

>>> หน้า 93

มียีนที่กำหนดความสามารถและนิสัย
หรือเปล่า

>>> หน้า 99

การทำงานของยีนไม่อาจเปลี่ยนแปลง
ได้ด้วยการเรียนรู้พัฒนาจริงไหม

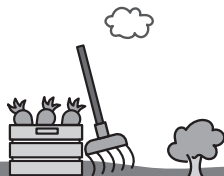
>>> หน้า 101

แผนที่ ค้นหา พรสวรรค์

(ฉบับเก่งได้ในแบบของตัวเอง)

天才性が見つかる 才能の地図

คำแนะนำนักพิมพ์

เคยรู้สึกว่าตัวเองไม่เก่งอะไรเลยบ้างไหม หรือทำอะไรก็โดดเด่นสู้คนอื่นไม่ได้

ลองทำแบบทดสอบความถนัดหรือแบบทดสอบบุคลิกภาพ เพื่อหาจุดเด่นของตัวเองก็แล้ว

แต่ก็รู้สึกว่าเอาไปใช้จริงไม่ได้เลย

ที่จริงทุกคนล้วนมีพรสวรรค์ เพียงแต่คุณอาจจะแค่ไม่รู้วิธีค้นหามันเท่านั้น

'แผนที่ค้นหาพรสวรรค์' เล่มนี้จะพาคุณไปสำรวจงานวิจัยเกี่ยวกับพรสวรรค์

ผ่านการสนทนาระหว่างอาจารย์แมวและลูกศิษย์

ที่จะค่อยๆ เปลี่ยนความเชื่อเดิมๆ เกี่ยวกับพรสวรรค์ อย่างเช่น

'ควรค้นหาพรสวรรค์จากความชอบหรือความถนัดจริงหรือ'

'คน IQ สูงอาจไม่ได้ประสบความสำเร็จเสมอไป'

'เพราะอะไรบางครั้งเราจึงควรเลิกพยายามดีกว่า'

'เรื่องไม่ถนัดควรตัดทิ้งไปจริงหรือ'

ถึงแม้ยุคสมัยปัจจุบันอาจดูสิ้นหวัง เศรษฐกิจแย่ และหางานยากลำบาก

หนังสือเล่มนี้อาจมอบความหวังให้คุณ และทำให้คุณได้เห็นโอกาสพัฒนาตัวเองที่อาจไม่เคยนึกมาก่อนก็เป็นได้

"หากลองทาง
วิธีที่ดีที่สุดคือเดินตามแมว
เพราะแมวไม่มีวันหลง"

- ชาร์ลส์ เอ็ม. ชูลซ์ -

นักวาดการ์ตูน ผู้เป็นที่รู้จักในฐานะ
ผู้เขียนการ์ตูนเรื่อง 'Peanuts' และผู้ให้กำเนิดสโนว์ปี

กฎพรสวรรค์ข้อ 1

ชีวิตคือ

"การต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษ"

กฎพรสวรรค์ข้อ 2

พรสวรรค์คือสภาพที่ถูกประเมินด้วย

"ความเอนเอียง" ภายในกลุ่ม

กฎพรสวรรค์ข้อ 3

ยังเป็นวงการที่มีกฎคลุมเครือ

ยิ่งขึ้นในการต่อสู้

ด้วยความสามารถพิเศษได้ง่าย

เรื่องราวที่กำลังจะเริ่มตอนนี้ คือเรื่องราวพิศวทของแมวกับมนุษย์

คือเรื่องราวของอาจารย์แมวผู้ใช้ชีวิตมายาวนานกว่าคนอื่นเล็กน้อย (?)
กับลูกศิษย์ผู้กำลังหลงทางในชีวิต

แมวกับมนุษย์ผู้สดไสรว่าเรททั้งสองนี้จะพูดคุยถกเถียงกันเรื่อง
"พรสวรรค์"

"พรสวรรค์คืออะไร"
"ตัวเรามีพรสวรรค์หรือเปล่า"
"ทำยังงใตึงจะหาพรสวรรค์เจอ"

ไม่ว่าใครก็คงเคยสงสัยเรื่องเหล่านี้สักครั้ง

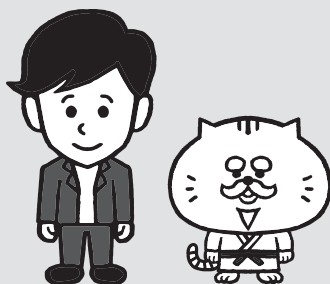
สำหรับคนที่เจอกำแพงทางสังคม
ขวางหน้าอยู่
คนที่กำลังจะเริ่มหางาน
พ่อแม่ที่เป็นห่วงอนาคตของลูก
คนที่ยังไม่อยากตัดใจยอมแพ้กับชีวิต

เรามาลองแอบดู

โลกของแมวกับมนุษย์กันใหม่

แมวกับมนุษย์ผู้ที่จะช่วยไขข้อข้องใจเหล่านี้ของพวกเขา
ซึ่งจะเป็นประโยชน์

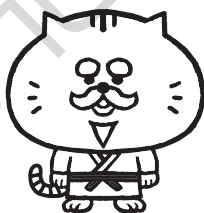
หรือบางครั้งก็อาจชวนให้เซ็งได้เหมือนกัน

แนะนำตัวละคร

อาจารย์แมว

แมวผู้รอบรู้เรื่องสรรพสิ่งทั้งมวล
อายุ 120 ปี

ลูกศิษย์

พนักงานบริษัทวัยยี่สิบกว่าปี
เงินเดือน 210,000 บาท

บทนำ

ชีวิตคือ "การต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษ"

- ลูกศิษย์ : อาจารย์ครับ! ผมอยากมีพรสวรรค์ครับ!
- อาจารย์แมว : อยู่ดีๆ เป็นอะไรขึ้นมาล่ะเนี่ย
- ลูกศิษย์ : ชีวิตผมแต่ละวันสุดแสนจะธรรมดา เงินเดือนก็น้อย แถมยังไม่มีจุดเด่นหรือความสามารถพิเศษที่เป็นเรื่องเป็นราวสักอย่าง ถ้าเทียบกับคนที่มีพรสวรรค์แล้ว คนอย่างผมช่างน่าเบื่อเหลือเกินครับ...
- อาจารย์แมว : ฉันไม่ค่อยเข้าใจแฮะ แต่เอาเป็นว่าเธอกำลังกลัวใจอยู่สินะ
- ลูกศิษย์ : ใช่ครับ ผมเลยนึกสงสัยว่าคนที่ไม่มีพรสวรรค์จะมีหนทางดำเนินชีวิตต่อไปได้ไหม
- อาจารย์แมว : **ไม่ละ เธอก็มีพรสวรรค์เหมือนกัน เพราะไม่ว่าใครต่างก็มีพรสวรรค์ด้วยกันทั้งนั้น**
- ลูกศิษย์ : หา!? อาจารย์พูดแบบนี้อีกแล้ว แค่จะปลอบใจผมเฉยๆ ใช่ไหมครับ
- อาจารย์แมว : ก็ใช่ เพราะจริงๆ แล้วบนโลกนี้ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าพรสวรรค์หรอก
- ลูกศิษย์ : อย่าล้อผมเล่นสิครับ!
- อาจารย์แมว : ฉันไม่ได้พูดเล่น พรสวรรค์นั้นนะ จะว่ามีอยู่จริงก็ใช่ จะว่าไม่มีอยู่จริงก็ใช่
- ลูกศิษย์ : ผมไม่เห็นเข้าใจเลยสักนิด...

อาจารย์แมว : ก่อนจะเริ่มอธิบาย เรามาทำความเข้าใจความหมายของ คำศัพท์ให้ชัดเจนก่อนแล้วกัน ที่ว่า "มีพรสวรรค์" นี่หมายถึงอะไรล่ะ

ลูกศิษย์ : เอ หมายถึงมีความสามารถสูงมาตั้งแต่เกิด เลยเป็นที่ยอมรับของทุกคนหรือเปล่าครับ

อาจารย์แมว : งั้นเราจะยึดนิยามนี้แล้วคุยกันต่อนะ **พรสวรรค์หมายถึงสภาพที่สามารถแสดงผลงานในระดับสูง ซึ่งเป็นที่ยอมรับของคนรอบข้าง ไม่ใช่แค่ตัวเองพึงพอใจถูกต้องไหม**

ลูกศิษย์ : ครับ ถ้าพึงพอใจอยู่คนเดียวคงเรียกว่าพรสวรรค์ได้ยากนะครับ

อาจารย์แมว : แล้วทำไมเธอถึงอยากได้พรสวรรค์อะไรล่ะ

ลูกศิษย์ : เพราะถ้าผมสามารถนำพรสวรรค์ที่ซ่อนอยู่ออกมาใช้ได้ และเป็นที่ยอมรับของคนรอบข้าง ชีวิตก็น่าจะสนุกกว่าเดิมไม่ใช่หรือครับ

อาจารย์แมว : ที่เธอคิดแบบนี้ไม่ผิดก็จริง ถึงแม้จะยังไม่ถึงงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องข้อดีจากการมีหรือไม่มีพรสวรรค์ แต่ผลประโยชน์จากการ "เป็นที่ยอมรับของคนรอบข้าง" ได้รับการพิสูจน์เป็นที่ประจักษ์หลายครั้งแล้ว ยกตัวอย่างเช่นมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ และอื่นๆ เคยสำรวจกลุ่มนักศึกษาหลักสูตร MBA ว่าทุกคนได้รับการเคารพนับถือจากเพื่อนรอบตัวขนาดไหน ผลปรากฏว่าผู้ที่ได้รับความเคารพนับถือจากเพื่อนหรือผู้ร่วมงานที่บริษัทจะมีความสุขมากกว่าคนที่มียรายได้สูงกว่าคนรอบข้าง*

---

* งานวิจัยโดย Anderson C. จาก University of California, Berkeley และคณะ¹ คณะผู้วิจัยให้ความเห็นเกี่ยวกับเหตุผลที่ความเคารพนับถือจากคนรอบข้างสำคัญกว่ารายได้ว่า "เหตุผลข้อหนึ่งที่เงินซื้อความสุขไม่ได้เป็นเพราะมนุษย์จะปรับตัวตามรายได้หรือความมั่งมีระดับใหม่ทันที ในขณะที่อิทธิพลจากสถานะทางสังคมจะถดถอยได้ยากกว่า แม้เวลาจะล่วงผ่านไปก็ตาม"

เช่นเดียวกับอีกงานวิจัยหนึ่งซึ่งได้สำรวจคนจำนวน 3,974 คนพบว่าคนที่ได้รับความเคารพนับถือจากผู้สูงอายุหรือคอมมิวนิสต์ในท้องถิ่นจะมีความสุขในการดำเนินชีวิตมากกว่าคนที่มียาได้สูง*

ลูกศิษย์ : โอ้โฮ ความเคารพนับถือจากคนรอบข้างสำคัญกว่าความร่ำรวยหรือครับ

อาจารย์แอมว : นอกจากนี้คนที่ได้รับการยอมรับความสามารถจากคนรอบข้างยังมีแนวโน้มที่จะมีอายุยืนยาวกว่าด้วย ยกตัวอย่างเช่นงานวิจัยที่ได้ศึกษาข้อมูลรางวัลออสการ์ นักแสดงที่ได้รับรางวัลอะไรสักอย่างจะมีอายุเฉลี่ยยืนยาวกว่านักแสดงที่พลาดรางวัลถึง 3.6 ปี** นอกจากนี้ยังมีรายงานอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันอีกมาก เช่น ผู้ที่ได้รับรางวัลโนเบลมีอายุขัยเฉลี่ยยืนยาวกว่าคนอื่น 1.6 ปี และผู้ที่ได้รับรางวัลอาคูตางาวะ ซึ่งมอบให้แก่วรรณกรรมบริสุทธิ์โดยนักเขียนญี่ปุ่นหน้าใหม่มีอายุขัยเฉลี่ยยืนยาวกว่าคนอื่น 6.4 ปี*** เหตุผลเป็นไปได้หลายอย่าง คงเป็นเพราะเมื่อได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง จึงมีความสุขมากขึ้นและนำไปสู่สุขภาพที่ดีขึ้น

ลูกศิษย์ : พอมีความสุขแล้วอายุจะยืนยาวขึ้นแบบนี้ มีแต่ได้กับได้ นะครับเนี่ย! ผมยิ่งแน่ใจเลยว่าผมอยากหาพรสวรรค์ของ

* งานวิจัยโดยคณะผู้วิจัยจาก Emory University และอื่นๆ ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเคารพนับถือภายในคอมมิวนิสต์กับระดับความสุขที่แต่ละคนรู้สึก โดยอาศัยข้อมูลของกลุ่มคนในประเทศที่มีรายได้ปานกลางหรือต่ำ ได้แก่ กัวเตมาลา ฟิลิปปินส์ และแอฟริกาใต้รวม 3 ประเทศ² ข้อมูลทุกชุดแสดงให้เห็นว่าความเคารพนับถือภายในคอมมิวนิสต์สัมพันธ์เชิงบวกกับความสุข

** งานวิจัยโดย University of Toronto และอื่นๆ ศึกษาข้อมูลคนจำนวน 1,649 คนจากข้อมูลรางวัลออสการ์ในอดีตและเปรียบเทียบอายุขัยของนักแสดงผู้ที่เคยได้รับรางวัลและผู้ที่ไม่เคยได้รับรางวัล³

*** คณะผู้วิจัยจาก Osaka University และอื่นๆ วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสังเกต 381 ข้อมูลจากรางวัลอาคูตางาวะและเปรียบเทียบนักเขียนที่เคยได้รับรางวัลกับนักเขียนที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงแต่พลาดรางวัลได้ข้อสรุปว่าอัตราการเสียชีวิตของนักเขียนที่เคยได้รับรางวัลอาคูตางาวะต่ำกว่านักเขียนที่ได้รับการเสนอชื่อแต่พลาดรางวัล 27-28%⁴

ตัวเองให้เจอและอยากได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง
ครับ!

อาจารย์แมว : งั้นก็่ายนิตเดียวนะ การจะหาพรสวรรค์ของตัวเองให้เจอนั้น
อย่ามัวแต่นึกสงสัยให้เสียแรงเปล่าว่ามีพรสวรรค์หรือไม่
ขอแค่จดจำความจริงเพียงเรื่องเดียวให้ขึ้นใจ

ลูกศิษย์ : หา!? จดจำว่าอะไรหรอครับ...?

อาจารย์แมว : พุดสั้นๆ คือ

ชีวิตคือ "การต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษ"

ขอแค่เข้าใจอย่างนี้ ก็ไม่ต้องคิดเรื่องพรสวรรค์ให้ปวดหัว
แล้ว

ลูกศิษย์ : หมายความว่ายังไงครับ "การต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษ"
นี่ฟังดูเหมือนในมังงะหรือนิยายเลยนะครับ ประมาณว่า
ตัวละครที่มีพลังวิเศษมาสู้กัน

อาจารย์แมว : ถูกต้อง เรื่องทำนองนี้ที่ดังที่สุดคงเป็นมังงะเรื่อง 'โจโจ้
ล่าข้ามศตวรรษ' ภาค 3 แต่พื้นฐานของเรื่องที่มีผู้มีพลังวิเศษ
มาต่อสู้กันนั้นจริงๆ แล้วมาจากนิยายชุดนิมโโปโจของ
ยามาดะ ฟุทาโร ซึ่งฮิตในยุค 60 ถ้ามองย้อนกลับไป
นานกว่านั้นอีก อย่างในหนังสือของทากิซาวะ บากิง นักเขียน
ชาวญี่ปุ่นที่มีชีวิตในปี ค.ศ. 1767-1848 หรือในตำนาน
เทพปกรณัมกรีก เรื่องราวการต่อสู้ทำนองนี้ก็เริ่มเป็นที่รู้จัก
แล้ว...

ลูกศิษย์ : เอ่อ เรื่องประวัติศาสตร์การต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษนี้
พอแค่นี้ก่อนครับ แล้วเรื่องนี้มันเกี่ยวข้องกับเรื่องพรสวรรค์
ยังไงครับ

อาจารย์แมว : เธอรู้จักเรื่อง "ศึกปฐสู์ลิง" ไหม

ลูกศิษย์ : เปลี่ยนเรื่องปบบ้างเลย...หมายถึงนิทานพื้นบ้านเรื่องการพิชิตลิงชั่วร้ายผู้เคยฆ่าปู่ใช่ไหมครับ

อาจารย์แมว : ในนิทานเรื่องนี้มีตัวละครต่างๆ มารวมตัวกันเพื่อลงโทษลิงเจ้าเล่ห์ ตัวละครเหล่านี้ได้แก่ เกาลัด ครกหิน ผึ้ง และ ชีว ตัวละครแต่ละตัวดูไม่น่าจะเอาชนะลิงได้เลย แต่สุดท้ายแต่ละตัวก็ได้ใช้ "พรสวรรค์" ของตัวเองให้เป็นประโยชน์

ลูกศิษย์ : เกาลัดไปอยู่ในเตาไฟจนร้อนแล้วกระโจนใส่ลิง ส่วนชีวไปอยู่ที่ประตูเพื่อให้ลิงลื่นล้มใช่ไหมครับ แล้วสุดท้ายครกหินก็กระโดดลงมาจากหลังคาเพื่อทับลิง

อาจารย์แมว : ถูกต้อง แต่ในกลยุทธ์นี้ถ้าตัวละครแต่ละตัวไปอยู่ในตำแหน่งอื่นคงวุ่นวายแน่ อย่างเช่นถ้าครกหินไปอยู่ที่ประตู ชีวไปอยู่ในเตาไฟ หรือเกาลัดร่วงลงมาจากหลังคา คงทำอะไรลิงไม่ได้แน่นอน

ลูกศิษย์ : ถ้าเขาชีวไปโดนความร้อนคงเป็นได้แค่เชื้อเพลิงนะครับ

อาจารย์แมว : เป็นเพราะพรสวรรค์ของแต่ละตัวถูกปิดกั้นยังไงละ ถ้าไม่ใช้ความสามารถต่างๆ ให้เป็นประโยชน์ ทั้งความลื่นของชีว การเก็บความร้อนของเกาลัด และน้ำหนักของครกหิน คงไม่มีทางลงโทษลิงได้แน่ ถ้ามองในแง่นี้ถือได้ว่านิทานเรื่อง "ศึกปฐสู์ลิง" คือเรื่องราวการต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดเรื่องหนึ่งของญี่ปุ่น

ลูกศิษย์ : อืม สรุปคือเรื่องนี้สอนว่า "การแบ่งงานให้เหมาะสมกับแต่ละคนคือเรื่องสำคัญ" ใช่ไหมครับ เรื่องแค่นี้ใครๆ ก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรอครับ

อาจารย์แมว : แน่نون เรื่องนี้ใครๆ ก็รู้ แต่แล้วทำไมทุกวันนี้ถึงยังมีบางคน
กลุ่มใจเพราะทำเรื่องที่ใครๆ ก็รู้นี้ไม่ได้ และยังใช้พรสวรรค์
ให้เป็นประโยชน์ไม่ได้ละ

ลูกศิษย์ : เอ่อ...ถามแบบนี้ก็ตอบยากนะครับ

อาจารย์แมว : ความจริงแล้วที่มนุษย์อย่างพวกเธอใช้พรสวรรค์ให้เป็น
ประโยชน์ไม่ได้ มีเหตุผลอยู่สามข้อดังนี้

- ❶ พยายามค้นหาพรสวรรค์ด้วย "ความชอบ" หรือ
"ความถนัด"
- ❷ เชื่อว่ามี "ความสามารถพิเศษ" บางอย่างที่จะทำให้
ประสบความสำเร็จในชีวิต
- ❸ เชื่อว่าชีวิตถูกกำหนดด้วย "ชาติกำเนิด"

คนส่วนใหญ่ใช้พรสวรรค์ให้เป็นประโยชน์ไม่ได้เพราะเหตุผล
เหล่านี้ อันดับแรกถ้าไม่เข้าใจประเด็นเหล่านี้ก่อน ก็
จะกลุ่มใจว่าตัวเอง "ไม่มีพรสวรรค์" ตลอดไป

ลูกศิษย์ : เอ่ หมายความว่ายังไงครับ! การค้นหาพรสวรรค์ด้วย
"ความชอบ" หรือ "ความถนัด" เป็นเรื่องผิดเหวอครับ แล้วที่
บอกว่าไม่มี "ความสามารถพิเศษ" ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ
แปลว่าอะไรกันแน่ครับ

อาจารย์แมว : ใจเย็นๆ ก่อน ยังมีอีกเรื่องหนึ่งนะ การที่พวกเธอจะ
ใช้ความสามารถเฉพาะตัวให้เป็นประโยชน์ได้นั้น จำเป็นต้อง
เข้าใจกฎสามข้อเกี่ยวกับพรสวรรค์ด้วย

กฎพรสวรรค์ข้อ 1

ชีวิตคือ "การต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษ"

กฎพรสวรรค์ข้อ 2

พรสวรรค์คือสภาพที่ถูกประเมินด้วย "ความเอนเอียง"
ภายในกลุ่ม

กฎพรสวรรค์ข้อ 3

ยังเป็นวงการที่มีกฎคลุมเครือ
ยิ่งชนะในการต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษได้ง่าย

ลูกศิษย์ : มีแต่ปริศนาอีกแล้ว หมายความว่ายังไงกันแน่ครับ...

อาจารย์แมว : ฉันฉันจะอธิบายให้ละเอียดแล้วกัน อันดับแรกคือเหตุผล
สามข้อที่ทำให้พวกเขานำพรสวรรค์มาใช้ให้เป็นประโยชน์
ไม่ได้

โครงสร้างและวิธีใช้นั่งสือเล่มนี้

หนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็น 2 Part

Part 1 คือ **"ส่วนคำถาม"** จะชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่พวกเรา มักเข้าใจผิดเวลาพิจารณาเรื่อง "พรสวรรค์" ก่อนอื่นเราจะศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจผิดที่มักพบได้บ่อยๆ เพื่อสร้างพื้นฐานความคิดที่จะช่วยให้คุณผู้อ่านใช้ความสามารถที่มีมาแต่เกิดได้อย่างถูกต้อง

Part 2 คือ **"ส่วนคำตอบ"** จะตอบคำถามที่ได้อธิบายไว้ใน Part 1 และทำภารกิจที่จะช่วยให้คุณผู้อ่านสามารถใช้ความสามารถที่คุณมีให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน วิธีรู้จักพรสวรรค์มีอยู่หลายวิธีด้วยกัน หนังสือเล่มนี้จึงได้คัดเลือกวิธีที่มีข้อมูลที่ได้รับการยอมรับว่าได้ผลสูง ส่วนนี้จะแตกต่างจาก "ส่วนคำถาม" เป้าหมายของส่วนนี้คือการให้คุณผู้อ่านได้ขยับไปพร้อมๆ กับวิเคราะห์ตัวเอง และสร้างหนทางที่จะช่วยให้ นำพรสวรรค์มาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

ด้วยเหตุนี้แม้คุณผู้อ่านที่เริ่มอ่านจาก "ส่วนคำตอบ" จะบรรลุวัตถุประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ได้ก็จริง แต่หากไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพรสวรรค์ คงยากที่จะทำภารกิจได้อย่างเต็มที่ **สุดท้ายแล้ว การเข้าใจเนื้อหาใน "ส่วนคำถาม" ก่อนแล้วค่อยอ่าน "ส่วนคำตอบ" จึงน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด**

สารบัญ

บทนำ ชีวิตคือ "การต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษ" 9

Part 1 : คำถาม

ทำไม "พรสวรรค์" ถึงไม่มีอยู่จริง

คำถาม

1

ทำไมถึงห้ามค้นหาพรสวรรค์ด้วย
"ความชอบ" หรือ "ความถนัด"

~ ทะเลทรายแห่งความชอบและความถนัด ~

"ความชอบ" เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ	24
การ "ทำตามความชอบ" ให้ถึงที่สุด อาจไม่ใช่เรื่องดีเสมอไป	27
"สิ่งที่ทำไปตามธรรมชาติ" จะไม่ช่วยให้เข้าใจพรสวรรค์	29
ทำไมถึงไม่ได้ผลลัพธ์ที่ดีทั้งที่ทำงานที่ถนัด	33
มีบ่อยครั้งที่การตัดสินใจจาก "สิ่งที่ถนัด" อาจดีกว่า	36
"พรสวรรค์" ของคุณเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ตามเวลาและสถานที่	39
"เรื่องไม่ดี" ก็อาจมีประโยชน์ในบางสถานการณ์	41
วางแผนให้เหมาะสมกับงาน	45
IQ สูงคือ "สิ่งที่ดี" จริงหรือ	48

คำถาม

2

ทำไมถึงไม่มีความสามารถใด ที่ขาดไม่ได้ในการประสบความสำเร็จ

~ ปาแห่งความสำเร็จในชีวิต ~

แม้จะนำกลุ่มคนฉลาดที่มี IQ เกิน 150 มาพิจารณา	
ก็ยังมองไม่ออกว่าใครจะประสบความสำเร็จในอนาคต	54
ครอบครัวคนรวยได้เปรียบกว่าจริงหรือ	59
ถ้ามั่นใจในตัวเองแล้วจะประสบความสำเร็จหรือเปล่า	61
คิดบวกดีกว่าคิดลบจริงหรือ	64
"GRIT" สำคัญจริงหรือ	67
ข้อเสียของ "GRIT" กับข้อดีของ "การตัดใจยอมแพ้"	69
การฝึกฝนสำคัญขนาดไหน	72
เงื่อนไขอะไรที่จะทำให้ความพยายามบังเกิดผล	75
ไม่มีความสามารถใดที่จะฟันธงได้ว่า "ชีวิตคนเราถูกกำหนดด้วย○○"	79
คอลัมน์ 1 EQ คือสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการประสบความสำเร็จจริงหรือ	81
คอลัมน์ 2 "Growth mindset"	
คือสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการประสบความสำเร็จจริงหรือ	83

คำถาม

3

ทำไมชีวิตถึงไม่ได้ถูกกำหนดด้วย "ชะตากำหนด"

~ ประกาศการสอนแสงอนาคต ~

ชีวิตถูกกำหนดด้วยพันธุกรรมจริงหรือ	86
ตัวตนที่แท้จริงของ "อัตราพันธุกรรม"	89

90% ของชีวิตคือพันธกรรมก็จริง...	93
ยังไม่พบยื่นที่เป็นตัวกำหนดความสามารถหรืออุปนิสัยอย่างชัดเจน	99
การทำงานของยีนเปลี่ยนแปลงได้ด้วยความพยายาม	101
หากสภาพแวดล้อมต่างกัน	
แม้แต่คู่แฝดก็จะกลายเป็นคนที่แตกต่างกัน	105
ชีวิตไม่ได้ถูกกำหนดด้วย "ชาติกำเนิด"	108
คอลัมน์ 3 จะมองอัจฉริยะออกในวัยเด็กหรือเปล่า	113

Part 2 : คำตอบ

พรสวรรค์ของคุณถูกกำหนดด้วย "ความเอนเอียง"

คำตอบ

1

กฎสามข้อที่เป็นตัวกำหนด
"พรสวรรค์"

~ หมู่บ้านเอนเอียง ~

ชีวิตคือ "การต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษ"	118
พรสวรรค์คือสภาพที่ถูกประเมินด้วย "ความเอนเอียง" ภายในกลุ่ม	123
ไม่ว่าใครต่างก็มี "ความเอนเอียงที่เหนือกว่า" แน่نون	131
ยิ่งเป็นวงการที่มีกฎคลุมเครือ	
ยิ่งชนะในการต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษได้ง่าย	136

หากไม่รู้จักรอบก็ออกนอกกรอบไม่ได้	141
กลยุทธ์ที่ช่วยเพิ่มโอกาสชนะการต่อสู้	
ด้วยความสามารถพิเศษคืออะไร	145

คำตอบ

2

กำหนดวิธีต่อสู้

~ ทุ่งหญ้าแห่งทักษะการต่อสู้ ~

อันดับแรกต้องกำหนดเงื่อนไขในการต่อสู้ด้วยความสามารถพิเศษ	148
แบบฝึกหัด 1 วิเคราะห์ขอบเขต	154
ความสามารถพิเศษที่น่าจะช่วยให้ชนะได้คือความสามารถไหน	156
แบบฝึกหัด 2 วิเคราะห์ความเอนเอียง	162
เจาะลึกความสามารถลงไปอีกด้วยแบบฝึกหัดเสริม	169
แบบฝึกหัดเสริม 1 ลิสต์ความเอนเอียง	170
แบบฝึกหัดเสริม 2 ไดอารี่ความเอนเอียง	175
แบบฝึกหัดเสริม 3 ค้นหา "ความเอนเอียง" ของผู้อื่น	179
การรู้จักตนเองคือสิ่งสำคัญตลอดชั่วชีวิต	181
คอลัมน์ 4 ไม่ควรทำแบบทดสอบความสามารถที่โด่งดัง	
ในอินเทอร์เน็ตจริงหรือ	183

วิธีที่ถูกต้องในการใช้ความสามารถพิเศษของคุณ	187
แบบฝึกหัด 3 แบบฝึกการใช้ความเอนเอียงให้เป็นประโยชน์	188
การนำเสนอตัวเองคือสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการจะมีบทบาทในสังคม	194
แบบฝึกหัด 4 แบบฝึกการนำเสนอตัวเอง	197
ปัญหาการ "ใช้ความสามารถมากเกินไป" หรือ "ใช้ความสามารถน้อยเกินไป"	206
แบบฝึกหัดเสริม 4 วิเคราะห์การ "ใช้มาก/น้อยเกินไป"	208
ปรับจูนวิธีใช้ความสามารถอยู่เสมอเพื่อการอยู่รอด	214

บทส่งท้าย ปัจจุบันนี้เปี่ยมด้วยความหวัง (ยิ่งกว่าที่คิด)	218
ในโลกที่มีความหลากหลายมากขึ้นนี้ ประสบการณ์และความสามารถที่หลากหลายกว่าเดิมจะมีคุณค่า	219
ในโลกที่มีความหลากหลายมากขึ้นก็มีผลข้างเคียงเหมือนกัน	223
บรรณานุกรม	227

Part 1 :

คำถาม

ทำไม "พรสวรรค์"
ถึงไม่มีอยู่จริง

คำถาม

1

**ทำไมถึง
ห้ามค้นหาพรสวรรค์ด้วย
"ความชอบ"
หรือ "ความถนัด"**

~ ทะเลทรายแห่งความชอบและความถนัด ~

"ความชอบ" เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ

อาจารย์แมว : เหตุผลข้อแรกที่ทำให้มนุษย์อย่างพวกเธอใช้พรสวรรค์ให้เกิดประโยชน์ได้ไม่ดี เป็นเพราะ "พยายามค้นหาพรสวรรค์จาก 'ความชอบ' และ 'ความถนัด' " ยังไงล่ะ

ลูกศิษย์ : ผมไม่เห็นเข้าใจเลย ถ้าได้ทำสิ่งที่ชอบ เราก็จะทำได้เรื่อยๆ โดยไม่ต้องพยายาม เลยยิ่งเก่งขึ้นเรื่อยๆ ไม่ใช่หรอกครับ ดังนั้นถ้าเราเจาะลึกเรื่องที่เราชอบไปเรื่อยๆ ผมว่าเราก็น่าจะได้มีความสามารถที่คนรอบตัวเรียกว่า "พรสวรรค์" นะครับ

อาจารย์แมว : นี่คือนิสัยที่คนเข้าใจผิดมากที่สุดเกี่ยวกับพรสวรรค์

ลูกศิษย์ : ไม่จริงน้า! ผมได้ยินคำแนะนำทำนองว่า "สิ่งที่ชอบคือพรสวรรค์" อยู่บ่อยๆ นะครับ แถมยังมีคำกล่าวว่า "ชอบสิ่งไหนจะเก่งสิ่งนั้น" ด้วย

อาจารย์แมว : แต่ก็มักกล่าวว่า "ไม่เก่งเสียที่แต่ยังดันทุรังไม่ยอมเลิก" เหมือนกันนะ

ลูกศิษย์ : ...เอ่อ ก็ใช้อยู่หรอกครับ

อาจารย์แผนว : จริงอยู่ว่าในแผนวงานวิจัยมีข้อมูลอยู่ไม่น้อยที่รายงานว้า
"เมื่อได้ทำตามลัังที่ชอบ ระดับความสุขจะสูงัั้น" อย่างใน
การสำรวจเมื่อปี ค.ศ. 2022 ยังบอกว่าคนที่ยังพุ่มเทกัับ
งานอดิเรกที่ทำให้ตัวเองมีไฟจะยังมีความสุขในชีวิต*

ลูกศิษย์ : อ้าว ัั้นก็แปลว่าควรทำตามความชอบไม่ใช่หรอครับ

อาจารย์แผนว : ถ้าเรื่องระดับความสุขในชีวิตก็ใช่อยู่หรอคณะ แต่น้าเสียดาบ
ที่จากงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์สังคมที่ผ่านมาแทบไม่เคย
มีข้อมูลที่สนับสนุนความคิดที่ว่าหากทำตามลัังที่ชอบแล้ว
จะมีผลงานโดดเด่นในสังคม และในความเป็นจริงยัง
พบรายงานว่าผลงานยังตกลงด้ว้ข้า

ยกตัวอย่างเช่นงานวิจัยหนึ่งซึ่งได้ศึกษาพนักงานบริษัทว่า
กลุ่มคนที่ชอบงานของตัวเองมีประสิทธิภาพในการทำงาน
สูงจริงหรือไม่ ผลปรากฏว่าคนกลุ่มนี้ตั้งใจทำงานก็จริง
แต่ไม่ได้แปลว่าประสิทธิผลจะสูง**

ลูกศิษย์ : น้าเศร้าจัง

อาจารย์แผนว : การไม่ประสบความล้าเร็จทั้งที่ทำตามความชอบมีเหตุผล
อยู่สามข้อ ข้อแรกคือ "ความชอบ" ของเราเปลี่ยนแปลง
ไปตามกาลเวลา จากการสำรวจด้านจิตวิทยา ความชอบ

* งานวิจัยจาก California State University, Fresno ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่าง 297 คนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง
ความกระตือรือร้นในการทำงานกับความสุข¹ ได้ข้อสรุปว่าผู้รับการทดลองที่ชอบเนืองานจะมีความสุขพึงพอใจ
ในการดำเนินชีวิต ความสุขที่ตนรู้สึก และจิตสำนึกต่อเป้าหมายอยู่ในระดับสูงัั้งหมด แต่ต้องระวังให้ด้ว่า
งานวิจัยนี้ไม่ได้สรุปว่าเพราะกระตือรือร้นจึงมีความสุขหรือเพราะมีความสุขจึงกระตือรือร้นกันแน

** งานวิจัยโดย Jachimowicz, Jon Michael และคณะ จาก Harvard Business School ได้สำรวจพนักงานบริษัท
เทคโนโลยีเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความกระตือรือร้นต่องานกับผลงานของพนักงานทุกคน² ได้ข้อสรุปว่า
คนที่ชอบงานของตนจะมีแนวโน้มเกิดภาวะหมดไฟในการทำงานหรืออัตราการลาออกสูงักว่า

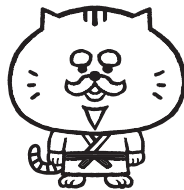
ของมนุษย์มักเปลี่ยนไปทุกๆ 2-3 ปีโดยเฉลี่ย*

ลองนึกถึงสิ่งที่คุณเคยชอบที่สุดเมื่อ 10 ปีก่อนคุณ
ต่างกับสิ่งที่ชอบตอนนี้โดยสิ้นเชิงเลยจริงไหม

ลูกศิษย์ : จะว่าไปเมื่อก่อนผมชอบเล่นกีฬา แต่ตอนนี้งานยุ่งจนไม่ได้
เล่นกีฬาสักอย่างเลยครับ...

อาจารย์แมว : ไม่ต้องเศร้าใจหรอก การที่ความกระตือรือร้นต่อสิ่งที่ชอบ
ลดลงตามกาลเวลานั้นเป็นเรื่องธรรมดาตาม ตามสถิติแล้ว
คนที่ชอบสิ่งเดิมนานถึง 10 ปีคือคนกลุ่มน้อยด้วยซ้ำ แต่ถ้า
มันแต่ทำตามสิ่งที่ตัวเองชอบ แค่ความกระตือรือร้น
ลดลงนิดเดียวก็จะหมดไฟ จนทำตามเป้าหมาย
ไม่สำเร็จ

ลูกศิษย์ : แปลว่าถ้าทำตามความชอบ เราจะไหลไปตามความ
เปลี่ยนแปลงของแรงจูงใจได้ง่ายนี่เอง

* Fred Nour นักประสาทวิทยาจาก Baylor College of Medicine มีงานเขียนในปี ค.ศ. 2017 โดยได้ศึกษา
งานวิจัยในอดีตหลายชิ้นและสรุปว่า "ความรู้สึกรักตัวเอง 'ความชอบ' และ 'ความกระตือรือร้น' ของพวกเราจะมี
ต่อเนื่องอย่างมากไม่เกิน 2-3 ปี" แต่แน่นอนว่าไม่ได้หมายความว่าห้ามชอบงานของตัวเอง³

อาจารย์แหมว : ต่อมาคือเหตุผลข้อที่สอง "ความชอบ" ของคนส่วนใหญ่
มักเป็นสิ่งที่สังคมไม่ได้ต้องการ อย่างเช่นการสำรวจ
โดยมหาวิทยาลัยควิเบกกล่าวว่านักศึกษามหาวิทยาลัยที่
ร่วมการวิจัยจำนวน 84% มี "สิ่งที่ชื่นชอบ" แต่ 90% ของ
สิ่งเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับกีฬา ดนตรี หรือศิลปะ

ลูกศิษย์ : คนส่วนใหญ่มักจะชอบอะไรที่มีสีสันนะครับ

อาจารย์แหมว : กีฬา แต่งานที่เกี่ยวข้องกับกีฬา ดนตรี หรือศิลปะนั้นมีแค่
3% จากงานทั้งหมด ถ้าทุกคนทำตามสิ่งที่ชอบ จะเกิด
การแข่งขันเพื่อแย่งชิงงานที่มีอยู่น้อยนิด และ "ความชอบ"
ของคนส่วนใหญ่จะไม่มีที่ไป*

ลูกศิษย์ : ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ชอบขนาดไหน แต่ถ้าไม่มีคนต้องการ
จ้างก็เปล่าประโยชน์นะครับ...

อาจารย์แหมว : สุดท้ายคือเหตุผลข้อที่สาม การประเมินผู้ที่ทำตาม
"ความชอบ" จะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ผลจากการทำ
สิ่งที่ชื่นชอบจะได้รับการยอมรับหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่า
คนคนนั้นทำอะไรให้แก่ใคร

อย่างในงานวิจัยจากฮาร์วาร์ดบิสิเนสสกูลและอื่นๆ สรุปว่า
"ที่ปรึกษาที่ชอบงาน" จะได้รับการประเมินในแง่ดีได้

* คนผู้วิจัยจาก University of Quebec และอื่นๆ ได้ให้นักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 539 คนยกตัวอย่างกิจกรรมที่รู้สึกว่าเป็น "ถ้าไม่มีกิจกรรมนี้แล้วฉันภาพการดำเนินชีวิตของตัวเองไม่ค่อยออก" กับ "ถ้าไม่ได้ทำกิจกรรมนี้แล้วจะดำเนินชีวิตต่อไปไม่ได้" และได้ข้อสรุปว่าอันดับต้นๆ ของ "สิ่งที่ชื่นชอบ" ได้แก่ เดิน เล่นสกี อ่านหนังสือ ว่ายน้ำ เตะฟุตบอล เล่นกีตาร์ เล่นบาสเกตบอล ฯลฯ⁴

ง่ายกว่า "นักบัญชีที่ชอบงาน" นั่นจึงทำให้มีผลงานดีกว่าด้วย*
แน่นอนว่าเป็นเพราะคนอื่นมักต้องการให้อาชีพที่ปรึกษา
มีความกระตือรือร้นมากกว่าจะต้องการให้นักบัญชี
กระตือรือร้น

ลูกศิษย์ : ก็จริงนะครับ นักบัญชีควรมีความสุขมากกว่า

อาจารย์แมว : นอกจากนี้งานวิจัยเดียวกันนี้ยังรายงานแนวโน้มดังต่อไปนี้
ด้วยนะ

เวลาจะขายไอเดียใหม่ๆ ให้ลูกค้า การแสดง
"ความชอบ" จะช่วยได้ แต่เวลาจะเจรจาต่อรองเงื่อนไขอย่าง
เป็นรูปธรรม การแสดง "ความชอบ" จะได้ผลตรงข้าม และ
มักทำให้ได้สัญญาที่เสียเปรียบ

ในธุรกิจแม้เราแสดงความกระตือรือร้นให้เห็น
แต่โดยพื้นฐานแล้วจะได้ผลดีต่อผู้ที่รู้สึกดีต่อความเห็น
ของเราแต่แรกอยู่แล้วเท่านั้น หากเราแสดงความกระตือรือร้น
ให้ผู้รู้สึกต่อต้านเราเห็น ส่วนใหญ่มีแต่จะทำให้ต่อต้าน
ยิ่งขึ้นเพียงเท่านั้น

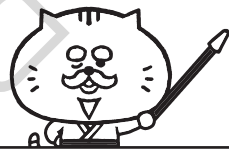
การ "ทำตามความชอบให้ถึงที่สุด" ดูเหมือนเป็นเรื่องดีก็จริง
แต่ความจริงแล้วอาจได้ผลแตกต่างกันออกไปตาม
แต่ละสถานการณ์ การใช้ "ความชอบ" ให้ถูกต้องนั้นจะต้อง

* งานวิจัยโดย Jachimowicz, Jon Michael และคณะซึ่งได้กล่าวถึงข้างต้น (หน้า 25) ได้วิเคราะห์การนำเสนอ
ธุรกิจโดยผู้ก่อตั้งธุรกิจ และได้ข้อสรุปว่า "ข้อดีของ 'ความชอบ' ขึ้นอยู่กับผู้สังเกต"⁵

มองให้ออกว่าสถานการณ์ไหนที่ความกระตือรือร้นของคุณ
จะเป็นประโยชน์ สรุปคือถ้าแค่ก้มหน้าก้มตาทำตาม
"ความชอบ" จะมีโอกาสน้อยที่คนรอบข้างจะยอมรับว่าเรา
มีพรสวรรค์

ลูกศิษย์ : เอ...ฉันต้องทำยังไงถึงจะหาพรสวรรค์เจอล่ะครับ...

"สิ่งที่ทำไปตามธรรมชาติ" จะไม่ช่วยให้เข้าใจพรสวรรค์

อาจารย์แมว : เธอนึกถึงวิธีค้นหาพรสวรรค์ของตัวเองวิธีอื่นๆ ออกอีกไหม
ลูกศิษย์ : เอ...ฉันการเจาะลึกกับ "เรื่องที่ทำไปตามธรรมชาติ"
ล่ะครับ ต่อให้ไม่ใช่สิ่งที่ชื่นชอบเป็นพิเศษ แต่หากมี
พรสวรรค์โดยกำเนิดก็น่าจะทำโดยไม่รู้ตัวอยู่เนะครับ

อย่างตัวผมเองมีนิสัยตื่นแต่เช้า ไม่ว่างานอะไรผมก็จะ
ตั้งใจทำมากๆ จนถึงกับมากเกินไปเลยล่ะครับ บางครั้งเลย
ถูกหัวหน้าดูว่าทำงานช้า แต่กลับกันก็ได้รับคำชมว่าทำงาน
ละเอียด บางทีพรสวรรค์อาจหลับไหลอยู่ในสิ่งที่ทำไปตาม
ธรรมชาติโดยไม่ต้องคิดแบบนี้หรือเปล่าครับ!

อาจารย์แมว : วิธีคิดแบบนี้ไม่เป็นเหตุเป็นผลนะ

ลูกศิษย์ : อ้าว ยังผิดอีกหรอครับ

อาจารย์แมว : เพราะถ้าสนใจที่ "เรื่องที่ทำไปตามธรรมชาติ" ละก็ อาจเผลอมองข้ามความสามารถหลายๆ อย่างไปได้ไงละ ในงานวิจัยด้านจิตวิทยาการคิดบวกระยะหลังๆ นี่รายงานว่า คนจำนวนมากในสังคมมักนำความสามารถที่มีแต่กำเนิด ออกมาแสดงให้เห็นไม่ได้

มีการทดลองหนึ่งได้ให้ผู้ร่วมการทดลองดูภาพถ่ายใบหน้า คนที่ไม่รู้จัก แล้วให้เดาว่าคนในภาพถ่ายรู้สึกยังไง หลังจากนั้น จึงสำรวจว่าปกติแล้วทุกคนมีการสื่อสารกับผู้อื่นแบบไหน นำประหลาดใจว่าในกลุ่มคนที่ไม่รู้จักกาลเทศะในการสนทนา ในชีวิตประจำวันจริงๆ แล้วมีหลายคนมีความสามารถสูง ในการอ่านอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น* สรุปคือมีคน จำนวนมากที่จริงๆ แล้วมีความสามารถในการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น แต่โดยปกติกลับไม่ได้ใช้ความสามารถนี้

ลูกศิษย์ : งั้นก็จริงว่าเรียกได้ยากว่าเป็น "เรื่องที่ทำไปตามธรรมชาติ" นะครับ

อาจารย์แมว : นอกจากนี้ยังมีคนจำนวนไม่น้อยนะที่จริงๆ แล้วมีความสามารถสูง แต่ไม่รู้ทำไมในชีวิตประจำวันกลับเอามาใช้ไม่ได้ เช่น คนที่จริงๆ แล้วเป็นคนช่างสนใจใคร่รู้แต่กลับดูเหมือนไม่สนใจอะไร คนที่จริงๆ แล้วมีไฟกระตือรือร้น

* งานวิจัยจาก Franklin & Marshall College และอื่นๆ คณะผู้วิจัยได้เชิญนักศึกษามาร่วมการทดลอง โดยตรวจสอบทักษะการสื่อสารของทุกคนและได้ให้ทุกคนดูภาพถ่ายใบหน้า 24 ภาพ แล้วให้เดาว่าคนในภาพถ่ายแต่ละภาพกำลังรู้สึกอย่างไร คณะผู้วิจัยได้บอกผู้ร่วมการทดลองครั้งหนึ่งว่า "นี่คือแบบทดสอบที่จะวัดทักษะการเข้าถึงคนของคุณ" และบอกผู้ร่วมการทดลองอีกครั้งหนึ่งว่า "นี่คือแบบทดสอบที่จะวัดสามัญสำนึกทั่วไปของคุณ" ผลปรากฏว่าผู้ร่วมการทดลองกลุ่มหลังยังเป็นคนที่พูดคุยไม่เก่งยิ่งอ่านความรู้สึกของผู้อื่นได้ดี สรุปคือในสังคมมีคนจำนวนมากที่ทนต่อแรงกดดันในการสื่อสารไม่ได้ จนทำให้ทักษะการอ่านความรู้สึกของอีกฝ่ายลดลงอย่างมาก⁶

แต่กลับดูเหมือนเฉยชา หรือคนที่จริงๆ แล้วมีอารมณ์ขัน
แต่กลับทำตัวเคร่งเครียดจริงจังอย่างเดียว งานวิจัย
รายงานว่าคนที่เป็นเช่นนี้มีหลากหลายรูปแบบนะ*

ลูกศิษย์ : ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะครับ

อาจารย์แหมว : การที่คนเราไม่สามารถแสดงความสามารถออกมา
นั้น มีเหตุผลมากมายนับไม่ถ้วน แต่สรุปกว้างๆ ได้ดังนี้

ความสามารถอื่นเป็นตัวถ่วง

มีนิสัยหรือลักษณะเด่นอื่นขัดขวางไม่ให้ความสามารถหนึ่ง
ปรากฏ อย่างเช่นกรณีจริงๆ แล้วมีทักษะ "การเป็นผู้นำ" สูง
แต่ในขณะเดียวกันก็มีความสามารถ "ถ่อมตัว" และ
"นอบน้อม" สูงด้วย จึงไม่มีแรงจูงใจที่จะเป็นผู้นำคนรอบตัว

การไม่มีทักษะความสามารถเป็นตัวถ่วง

ขาดทักษะที่จะแสดงความสามารถที่มีโดยกำเนิด อย่างเช่น
กรณีที่จริงๆ แล้ว "เข้าใจความรู้สึกผู้อื่น" และ "มีน้ำใจ"
แต่ขาดทักษะในการสื่อสารกับผู้อื่น จึงไปไม่ถึงขั้นที่จะได้
แสดงความสามารถที่มีโดยกำเนิด

บาดแผลในจิตใจเป็นตัวถ่วง

เคยมีเรื่องารู้สึกไม่ดีในอดีต จึงหยุดยั้งความสามารถที่มี
โดยกำเนิดโดยไม่รู้ตัว อย่างเช่นกรณีที่สมัยเด็กเคยถูกพ่อแม่

* นักจิตวิทยา Ryan M. Niemiec และคณะ จาก Michigan State University คำนวณว่าคนจำนวน 30%
บนโลกมีเหตุผลบางอย่างทำให้แสดงความสามารถที่แท้จริงไม่ได้ การรับรู้ว่ามีความสามารถเช่นนี้จะช่วยรักษา
อาการผิดปกติทางจิตใจ (โดยเฉพาะโรคกลัวสังคม) ได้

ดูตัวอย่างรุนแรงเรื่องขีดเขียนเลอะเทอะหรือเล่นชนพอดิเป็นผู้ใหญ่จึงไม่อาจแสดง "ความสนใจใคร่รู้" และหวาดกลัวที่จะทำสิ่งใหม่ๆ

สภาพแวดล้อมเป็นตัวถ่วง

อยู่ในสภาพแวดล้อมหนึ่งเป็นเวลานานเกินไป จึงสูญเสียโอกาสที่จะสังเกตถึงความสามารถของตน อย่างเช่นกรณีจริงๆ แล้วเป็นคนมีจินตนาการ แต่ทำงานที่เป็นกิจวัตรซ้ำเดิมมานานเกินไป จนเคยชินกับการใช้ชีวิตแบบไม่ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์

ภาพลักษณ์ตนเองเป็นตัวถ่วง

มีความเชื่ออย่างแรงกล้าว่า "ฉันเป็นคนแบบนี้" จึงไม่ได้หันไปสนใจความสามารถอื่นๆ ที่ตนมี อย่างเช่นกรณีที่เชื่อมั่นมากเกินไปว่า "ฉันสนิทกับใครก็ได้ทุกคน" แม้จะถูกคนอื่นพุดจาไม่สมเหตุสมผลใส่ แต่ก็ยังรักษาท่าทีสงบนิ่งจนไม่สามารถ "ยื่นกรานความเห็นของตน" หรือ "แสดงความเป็นตัวตน" ออกมาได้

ลูกศิษย์ : ผมเองก็เคยมีประสบการณ์ทำนองนี้นะครับ สมัย ม.ปลายผมซื่อที่ได้ยินเพื่อนบอกว่า "แกนี่ไม่รู้จักกาลเทศะเอาเสียเลย" เลยไม่กล้าทำอะไรเลยครับ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ผมเคยกล้าแสดงความเห็นในชั้นเรียนแทบๆ

อาจารย์แมว : ถ้าเรารู้ตัวก็ยังนับว่าดีนะ เพราะมีคนจำนวนมากยังไม่รู้ตัวว่ามีความสามารถโดยกำเนิดแต่ยังไม่ได้แสดง

ออกมา ถึงจะบอกคนกลุ่มนี้ว่า "ลองสนใจเรื่องที่ทำไป
ตามธรรมชาติสิ" ก็เปล่าประโยชน์

ลูกศิษย์ : ยากจังเลย...

ทำไมถึงไม่ได้ผลลัพธ์ที่ดี ถึงที่ทำงานที่ถนัด

ลูกศิษย์ : แต่ผมก็ยังไม่หายข้องใจอยู่ดี ทำไมถึงห้าม "หาสิ่งที่ถนัด"
ล่ะครับ ถ้าเป็นสิ่งที่ถนัดก็น่าจะทำได้ดีโดยธรรมชาติ และ
หากตั้งใจพัฒนาเรื่องนี้ก็น่าจะกลายเป็นความสามารถที่
ใครๆ ต่างเรียกว่า "พรสวรรค์" ได้นี้ครับ!

อาจารย์แมว : ฉันเข้าใจนะที่เธออยากเชื่อแบบนี้ เพราะเวลาที่มีเรื่องที่ถนัด
เราจะเริ่มรู้สึกว่าเป็นเหมือนพรสวรรค์ แต่น่าเสียดายว่า
ณ ปัจจุบันนี้ข้อมูลที่นำเชื่อถือที่บอกว่าคนที่ทำเรื่องถนัด
แล้วมีผลงานดีนั้นยังมีอยู่น้อย*

ลูกศิษย์ : จั้นเหอครับ แต่ถ้าทำเรื่องถนัดก็น่าจะได้ผลลัพธ์ที่ดีนะครับ

* จากงานวิจัยที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันพบรายงานจำนวนมากว่าพนักงานที่สนใจเรื่องที่ทำถนัดจะเพิ่มประสิทธิภาพจิต
ของตนได้จริง แต่ข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่านำไปสู่ผลการทำงานที่เป็นรูปธรรมนั้นมีน้อยมาก แน่นอนว่ามีงานวิจัยที่
กล่าวว่า "หากทำเรื่องที่ถนัด ผลการทำงานจะดีขึ้น" จริง แต่ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยโดยบริษัทที่จำหน่ายสื่อการสอน
เพื่อการฝึกอบรมบุคลากร

อาจารย์แมว : ลองดูผลการวิเคราะห์ห่อภิมาณเมื่อปี ค.ศ. 2020 เป็นตัวอย่างก็ได้เนะ* การวิเคราะห์ห่อภิมาณ (meta-analysis) หมายถึงวิธีหาข้อมูลโดยสรุปจากงานวิจัยในอดีตหลายๆ ชิ้น เพื่อจะได้เข้าไปใกล้ข้อสรุปที่ถูกต้องกว่าการตัดสินใจด้วยข้อมูลเพียงชุดเดียว ณ ปัจจุบันนี้ถือว่าเป็นข้อมูลที่ดีที่สุด

การวิเคราะห์ห่อภิมาณนี้กล่าวว่าเมื่อบอกให้พนักงานบริษัทนำสิ่งที่ตนถนัดมาใช้ในการงาน อิทธิพลที่ส่งผลต่อผลงานนั้นคือ " $d = 0.28$ " และเมื่อดูผลงานฟอลโลว์อัพก็พบว่าผลเป็น " $d = 0.22$ " ซึ่งไม่มีนัยสำคัญด้วยซ้ำ

ลูกศิษย์ : ...ผมไม่เข้าใจเลยสักนิด ช่วยอธิบายให้เข้าใจง่ายๆ หน่อยครับ

อาจารย์แมว : **พูดง่ายๆ คือแม้จะพยายามทำเรื่องที่ถนัด แต่ผลงานกลับเปลี่ยนไปเพียงเล็กน้อยแบบ "แทบไม่เพิ่ม"** แม้จะไม่ถึงกับไม่มีความหมายโดยสิ้นเชิง แต่ก็ไม่ใช่ระดับที่ยืนยันกันได้เลยว่า "สิ่งที่ถนัดคือพรสวรรค์!"

หากดูจากข้อมูลในปัจจุบัน เมื่อจดจ่อกับสิ่งที่ตนถนัด แรงจูงใจและความพึงพอใจในการทำงานจะสูงขึ้นก็จริง แต่กรณีที่น่าไปสู่ผลการทำงานที่ดีนั้นยังมีน้อย

ลูกศิษย์ : ผิดคาดแฮะ ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะครับ

อาจารย์แมว : เหตุผลเป็นไปได้สามข้อกว้างๆ

เหตุผลแรกคือการปรับปรุงข้อเสียได้ผลมากกว่าการพัฒนาข้อดี ในความเป็นจริงการวิเคราะห์ห่อภิมาณในอดีต

---

* จากการวิเคราะห์ห่อภิมาณโดย West University of Timisoara⁸ คณะผู้วิจัยได้สรุปผลการทดสอบเปรียบเทียบโดยสุ่มจำนวน 21 ชุด และรายงานว่าจะบอกให้บรรดาพนักงานทำสิ่งที่ถนัด แต่ผลการทำงานกลับแทบไม่เพิ่มขึ้น

แสดงให้เห็นว่าผลจากการปรับปรุงข้อเสียของพนักงานมีมากกว่าผลจากการใช้ข้อดีให้เป็นประโยชน์* ต่อให้ฉลาดขนาดไหน แต่หากนิสัยไม่ดีก็จะได้ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนรอบข้าง หรือต่อให้วาดรูปเก่งขนาดไหน แต่หากควบคุมตัวเองไม่ได้ก็จะสร้างผลงานไม่เสร็จ เรื่องนี้จึงถือได้ว่าเป็นเรื่องพื้นฐาน

ลูกศิษย์ : แม้แต่ข้อเสียเพียงเล็กน้อยก็อาจลบข้อดีใหญ่ได้เหมือนกันนะครับ...

อาจารย์แหมว : ต่อไปคือเหตุผลข้อที่สอง การ "ทำสิ่งที่ถนัด" จะให้ผลลัพธ์แตกต่างกันตามแต่สถานการณ์

งานวิจัยจากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและอื่นๆ กล่าวว่าพนักงานใหม่ที่ยังมีประสบการณ์การทำงานน้อยควรจดจ่อกับเรื่องของตัวเองถนัด จะเพิ่มแรงจูงใจได้ง่ายกว่า เพราะถ้ายังไม่ได้มีประสบการณ์มากมายแล้วถูกจี้แต่ข้อเสียจะรู้สึกแย่เปล่าๆ

แต่ในทางตรงข้าม หากเป็นคนที่มีแรงจูงใจต้องงานสูงอยู่แล้ว เมื่อสนใจข้อเสียของตนจะช่วยให้ผลงานดีขึ้นได้ง่ายกว่า อย่างเช่นพนักงานบริษัทที่มีประสบการณ์สูงจะเก่งในการมองข้อเสียของตนเพื่อปรับปรุง การสนใจ

* Tomas Chamorro-Premuzic นักจิตวิทยาจาก Columbia University ได้แสดงความเห็นใน Harvard Business Review ว่า "ยังไม่เคยเห็นงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ (งานวิจัยที่ผ่านการตรวจทานโดยผู้เชี่ยวชาญ) ที่ไม่สนับสนุนแนวคิดว่าการได้ขบแบบปรับปรุงข้อเสียจะประสบความสำเร็จกว่าการได้ขบแบบไม่วิจารณ์เชิงลบ^๑ นอกจากนี้งานวิจัยของ Collins & Holton, 2004¹⁰ และ Avolio และคณะ, 2009¹¹ ยังสรุปว่าการได้ขบแบบปรับปรุงข้อเสียมีค่าขนาดอิทธิพล (effect size) อยู่ที่ 0.65 โดยเฉลี่ย

ข้อเสียจึงมีแนวโน้มที่จะช่วยปรับปรุงผลการทำงานได้*

ลูกศิษย์ : "ความกดดัน" จะมีผลดีหรือไม่มันขึ้นอยู่กับทักษะความสามารถของคนนั้นและสถานการณ์สินะครับ

มีบ่อยครั้งที่การตัดใจจาก "สิ่งที่กดดัน" อาจดีกว่า

อาจารย์แมว : และเหตุผลสุดท้าย สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ "พระสวรรค์" ของพวกเราอาจมีนิยามแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับเวลาและสถานที่ ไม่มีความสามารถหรือทักษะใดจะเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมแน่นอน จะดีหรือไม่ดีมันขึ้นอยู่กับสถานการณ์แวดล้อม

ลูกศิษย์ : แม้จะพยายามทำเรื่องที่ดีให้เป็นประโยชน์ แต่ถ้าเจอคนที่เก่งกว่าเราก็เปล่าประโยชน์อะไรทำนองนี้แหละครับ

อาจารย์แมว : ก็ส่วนหนึ่ง ไม่ว่าเราจะพยายามพัฒนาเรื่องที่เราถนัดให้ดีที่สุดเท่าไร แต่เมื่อเจอคนที่เก่งกว่าเราปรากฏขึ้นใกล้ตัวเราก็จะแสดงความสามารถไม่ได้ทันที เพราะเหนือฟ้ายังมีฟ้าเสมอ

ลูกศิษย์ : ก็จริงครับ

อาจารย์แมว : แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือหากเราทำสิ่งที่ถนัดจนถึงที่สุด อาจกลับกลายเป็นพลาดความสำเร็จครั้งใหญ่ก็ได้ กรณีแบบนี้มีอยู่มากมายเลยนะ

* ในบทความปริทัศน์โดย University of California และอื่นๆ ในปี ค.ศ. 2015 ได้ศึกษาผลของวิธีทั้งสาม ได้แก่ การให้feedback การตั้งเป้าหมาย และการใช้แรงจูงใจ โดยอาศัยงานวิจัยในอดีตกว่า 150 ชิ้น และได้ชี้ให้เห็นว่าแต่ละวิธีมักส่งผลกระทบข้ามกับที่หวังไว้ได้ ขึ้นอยู่กับบุคคลและสถานการณ์²

ลูกศิษย์ : แปลว่า "ไม่ทำ" สิ่งทีถนัดอาจดีกว่าได้ด้วยหรอครับ!?

อาจารย์แหมว : ยกตัวอย่างเช่น สมมติว่ามีนักดนตรีสองคนชื่อ "ทาโรโพลงเพราะ" กับ "จิโรโพลงเพี้ยน" และสองคนนี้ได้ตั้งวงดนตรีร็อกร่วมกัน เนื่องจากมีสมาชิกแค่สองคน ทั้งสองจึงตกลงกันว่าคนหนึ่งจะเป็นนักร้องนำ อีกคนเป็นมือกีตาร์

ลูกศิษย์ : ตั้งชื่อพิลึกดื่นะครับ

อาจารย์แหมว : แค่เรื่องสมมตินี้ ทีนี้พอทั้งสองจะตกลงกันว่าใครจะรับหน้าที่ไหนในวงก็เกิดปัญหาใหญ่เมื่อได้ลองเปรียบเทียบทักษะด้านดนตรีของกันและกันอีกครั้ง จึงได้รู้ว่าทาโรโพลงเพราะทั้งเล่นกีตาร์และร้องเพลงดีกว่าจิโรโพลงเพี้ยน

ลูกศิษย์ : ตรงตามชื่อปะ

อาจารย์แหมว : ทีนี้ถ้าแสดงทักษะด้านดนตรีของทั้งสองเป็นตัวเลข สมมติว่าเป็นตามตารางต่อไปนี้
อย่างทีเห็นว่าทาโรโพลงเพราะมีคะแนนทักษะกีตาร์สูงกว่าร้องเพลง เขาเลยคิดว่า "ฉันเก่งกีตาร์"

	เสียงร้อง 	กีตาร์
ทาโรโพลงเพราะ	10	15
จิโรโพลงเพี้ยน	2	10

 มีคะแนนรวมสูงกว่า!

ลูกศิษย์ : ในเมื่อเล่นกีตาร์เก่งกว่าร้องเพลง ก็ไม่แปลกที่จะคิดแบบนี้
นะครับ

อาจารย์แมว : แต่ถ้าเขาจะตั้งวงดนตรี นั่นจะเป็นคนละเรื่องเลย ถ้าดูตาราง
จะเห็นได้ว่าหากให้ทำไรเพลงเพราะเป็นมือกีตาร์และจิไร
เพลงเพี้ยนเป็นนักร้องนำ คะแนนทักษะรวมจะอยู่ที่ 17
คะแนนเท่านั้น แต่หากให้ทำไรเพลงเพราะเป็นนักร้องนำ
คะแนนรวมจะเป็น 20 คะแนน ซึ่งจะทำเพลงได้ดีที่สุด

ลูกศิษย์ : อย่างนี้เอง สำหรับทำไรเพลงเพราะแล้ว การไม่ทำตาม
สิ่งที่ถนัดอาจทำให้สุดท้ายแล้วมีโอกาสประสบความสำเร็จ
สูงกว่า

อาจารย์แมว : จากตัวอย่างนี้ ในการร่วมทีมกับคนอื่นไม่ใช่เรื่องแปลกที่
การตัดสินใจจากสิ่งที่ตัวเองถนัดอาจให้ผลดีกว่า หากเขาแต่
ยึดติดกับสิ่งที่ตัวเองถนัดโดยไม่พิจารณาถึงประเด็นนี้
นอกจากตัวเองแล้วอาจเป็นการถ่วงคนอื่นด้วย

ลูกศิษย์ : บางครั้งก็ควรตัดสินใจจาก "ความถนัด" เหมือนกันนะครับ...

O₂ แผนที่ค้นหาพรสวรรค์ (ฉบับเก่งได้ในแบบของตัวเอง)

ผู้แต่ง

ซูซูกิ ยู

ผู้แปล

เมธี ธรรมพิภพ

ออกแบบปก

Manee Karn Upanan

ราคา 285 บาท

TENSAISEI GA MITSUKARU SAINO NO CHIZU

Copyright © 2023 by Yu SUZUKI

All rights reserved.

Interior Illustrations by Pantovisco

Map by militsuka

First published in Japan in 2023 by Kizuna Publishing.

Thai translation rights arranged with PHP Institute, Inc. through Rightol Media Limited.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-8329-59-7

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ O₂

(ในเครือบริษัท Mind & Thought จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4899

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0 2423 9999 Fax 0 2449 9561-3

www.naiin.com

คุณเคยมี **ความเชื่อ** แบบนี้บ้างไหม

- ☁ เชื่อว่าควรค้นหาพรสวรรค์จาก “ความชอบ” หรือ “ความถนัด”
- ☁ เชื่อว่าต้องมี “ความสามารถพิเศษ” จึงจะประสบความสำเร็จในชีวิต
- ☁ เชื่อว่าถึงจะพยายามแค่ไหนก็แพ้คนที่มีความสามารถหรือพันธุกรรมที่ดี
- ☁ เชื่อว่าการฝึกฝนทำให้พรสวรรค์เบ่งบาน
- ☁ เชื่อว่าคนเราจำเป็นต้องมีความมั่นใจและคิดบวกเอาไว้!

ในยุคปัจจุบันที่เศรษฐกิจย่ำแย่และมีการแข่งขันสูง คนธรรมดาอย่างเราก็คงอยากมีความสามารถโดดเด่นสักอย่างที่จะนำพาไปสู่ความสำเร็จได้ แต่ทำไมยังค้นหาเท่าไรก็เหมือนยิ่งหลงทาง

ไม่ใช่เพราะคุณไม่มีพรสวรรค์ เพียงแค่คุณยังไม่รู้วิธีค้นหามันต่างหาก!

หนังสือเล่มนี้จะเปรียบเสมือนแผนที่นำทางให้คุณได้ค้นพบความสามารถที่ซ่อนอยู่ ด้วยคำแนะนำที่อ้างอิงจากงานวิจัยในมุมมองทางวิทยาศาสตร์ ที่จะมาคลายกับดักความเชื่อแบบเดิมๆ ของคุณ และอาจทำให้คุณได้ค้นพบโอกาสในชีวิตใหม่ๆ และก้าวไปได้ไกลโดยไม่หลงทาง

จิตวิทยา/พัฒนาตนเอง
ISBN 978-616-8329-59-7

9 786168 329597

Cover Design: Maneekarn Upanan

ราคา 285 บาท

